

Quan han vist, amb tots dos ulls, que jo caminava damunt l'aigua, m'han pres per un bruixot. ...Els vilatans, amb brogit de pineda bressada pel llebeig, s'han ajustat per molls i platges, i, ara l'un, ara l'altre, vells, joves i mainatges, han posat els peus en mar, i braços plegats, en creu o estirats endavant, segons els moviments de les onades, han avançat per les aigües, tot rient i cantant. ... Només els carrabiners han romàs en terra, estranys al fet i llunyans, emboçats amb llur capes i recolzats en anacròniques espingardes. Ja gairebé de nit, i a l'orsa —bufava, lleig, el ponent—, hem recalat al Moll Major, i hem petjat sorra, indemnes i contents ... El més vell, que viu tot sol darrere les Figuerasses, ha dit amb els ulls plorosos d'alegria: —Ai, quan ho sabran els de Cadaqués!

De *L'Estrella d'En Perris*, 1963